

forsvarligst, at man dog paa en eller anden Maade satte en Grænse for, hvor højt Statens Tilskud kunde stige, inden Spørgsmaalet paa ny skulde tages under Overvejelse af Rigsdagen. Det var den senere afdøde Gehejmeetatsraad Ludvig Bramsen, der først fremsatte Tanken om Indførelse af Maksimalkakster i Loven; han var jo en paa mangfoldige Omraader og ikke mindst i denne Slags Spørgsmaal meget sagkyndig Mand. Hans Tanke vandt straks megen Tilslutning, og det endte jo da ogsaa med, at den blev accepteret af Lovgivningsmagten. Hertil bidrog imidlertid ogsaa i væsentlig Grad en Udtalelse, som fremkom fra Sygekasseinspektøren i en Skrivelse til Landstingets Sygekasse-Udvalg. Denne Udtalelse findes i Tillæg B. for Samlingen 1914—15 Sp. 1406 og gaar ud paa, at *„det ikke kan beregnes, hvilke Virkninger mange af de i Lovforslaget givne nye Bestemmelser vil have med Hensyn til Afgang og Tilgang af Medlemmer, Udgifter til Læger, Sygehuse m. v., hvilket igen faar Indflydelse paa Statstilskuddets Størrelse“*. Denne Udtalelse, der jo antyder Muligheden af, at Statskassens Tilskud til Sygekasserne efter de nye Fordelingsregler kunde stige ret uberegneligt, bidrog som sagt i væsentlig Grad til, at der blev en overvejende Stemning for ved Indførelse af Maksimalkakster dog i nogen Grad at faa Haand i Hanken med, hvor store Statskassens Udgifter til Sygekasserne kunde blive. Igenem Maksimalkaksterne fik man ogsaa Sikkerhed for, at de nye Fordelingsregler ikke atter skulde fremkalde en lignende Ulighed med Hensyn til Statskassens Tilskud, som de gamle Regler havde fremkaldt. Det kom ikke uventet, at Maksimalkaksterne straks kom til at virke regulerende paa nogle ganske faa Sygekasser, uagtet Taksterne egentlig fra først af var satte ganske rundelige. Men som den højtærede Minister allerede har gjort opmærksom paa, Sygekassernes Udgifter er steget betydelig stærkere, end man den Gang gik ud fra, de vilde; det er jo særlig Udgifterne til Læger, der har været saa overordentlig stærkt stigende. Nu er Forholdet altsaa dette, at hvis ikke Maksimalkaksterne sættes ud af Kraft, vil for de allerfleste Sygekasser det Tilskud, de ellers kunde faa i Henhold til Fordelingsreglerne, blive reguleret nedad ved Maksimalkaksterne. Da Sygekasserne saa kun har den Vej at gaa at forhøje Præmierne, hvis de fremdeles skal kunne yde de samme Tilskud til Medlemmerne i Syg-

domstilsfælde som hidtil, og da det ikke er det rette Tidspunkt at henvise Sygekasserne til at sætte Præmierne op, finder mit Parti det ganske rimeligt, at Maksimalkaksterne midlertidig sættes ud af Kraft. Vi finder ogsaa, at et Tidsrum af 2 Aar kan være passende. Maksimalkaksternes Suspension kommer da til at gælde til den 31. December 1918, det Tidspunkt, der er sat for en Mængde andre Krigsloves Varighed.

Jeg skal tilføje, at jeg er ganske klar over, at naar vi først har suspenderet Maksimalkaksterne midlertidig, er der ikke megen Sandsynlighed for, at vi igen kommer tilbage til de samme Takster. Men ved at gøre Suspensionen midlertidig naar vi jo, at vi har Sikkerhed for, at Spørgsmaalet kommer frem paa Rigsdagen til den Tid, da Suspensionen udløber, og da vil dette Spørgsmaal kunne tages under Overvejelse sammen med de mange andre Spørgsmaal, ogsaa af finansiell Art, der til den Tid vil foreligge. Jeg haaber nemlig, at Krigen til den Tid, da dette Spørgsmaal senest maa tages op, forlængst er et overvundet Stadium. Der vil da blive overordentlig meget, særlig af finansiell Art, at overveje, og dette Spørgsmaal om Tilskuddet til Sygekasserne vil da kunne finde sin Afgørelse sammen med de mange andre Spørgsmaal. Ved Lovens Midlertidighed naar man ogsaa Sikkerhed for, at andre Spørgsmaal vedrørende Sygekassernes Forhold, som man kunde ønske bragt frem til Drøftelse, til den Tid vil kunne blive taget op. Blandt disse Spørgsmaal skal jeg nævne Spørgsmaalet om, hvorvidt Lønarbejderne vedblivende skal have en privilegeret Stilling overfor de anerkendte Sygekasser i Sammenligning med andre Smaakaarsfolk. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed, jeg har kun villet nævne det, for at ikke Tavshed herom skulde kunne udlægges som Vidnesbyrd om, at jeg for mit Vedkommende havde forandret Opfattelse i denne Sag, hvad jeg aldeles ikke har. Jeg ønsker ellers ikke at rejse nogen Debat om det ved denne Lejlighed, men jeg kan dog ikke undlade at tilføje, at den Bekendtgørelse, som Indenrigsministeren i Henhold til Sygekasselovens § 6 har udstedt om de Indtægts- og Formuegrænser, som skulde betinge Adgangen til de anerkendte Sygekasser, ikke efter mit Skøn har været heldigt affattet. Den var heller ikke i Overensstemmelse med Rigsdagens Sygekasseudvalgs store Flertals Mening om det rette, og dette Flertal